

Nick Carter

Nejoblíbenější americký detektiv

TAJEMSTVÍ DVOJČAT

TAJEMSTVÍ DVOJČAT

NICK CARTER

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

TAJEMSTVÍ DVOJČAT

Copyright © Nick Carter, 1903

Cover © Splendidum družstvo, 2023

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2023

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-225-3 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-226-0 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-227-7 (PDF)

Z amerického originálu *The Twin Mystery* by *Nicholas Carter*, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

I. HNĚDÝ ROBIN

Vyhrožování Hnědého Robina

Rozhovor s Carym

Slepá honba

Další oběť Hnědého Robina

Na obědě

Odvážný nájemník

Chickův velký objev

Velká hra

Falešná paní Anselová

V pasti

II. PATSYHO TRIUMF

Na výstavě psů

Mrtvá ve svém kočáře

Možnosti

Změna plánu

Blíže k Massonu

Ida v nesnázích

Nová fakta

Ve vile

Rázná akce

Patsy zasahuje

Vrah

I. HNĚDÝ ROBIN

Vyhrožování Hnědého Robina

Nicku Cartere, přijel jsem do města za obchodem. Dávám ti vědět, než začnu s..., ale neboj se, dostaneš za včas zprávu o mém konání. Ve skutečnosti na tom příliš nezáleží; nikdy mě nedostaneš. Opravdu, milý Nicku, nikdy! Opovrhují tvými detektivními schopnostmi. Ty se svou Idou, Chickem a Patsym jsi možná o něco lepší než ostatní, ale na mě nemáš. Chystám se někoho oškubat, a když bude dělat problémy, tak ho sejmu.

Hnědý Robin

Tento dopis našel Nick Carter jednoho rána ve své poště, když přišel ke svému snídaňovému stolu.

Se zájmem si dopis přečetl a všiml si, že byl odeslán předešlého pozdního odpoledne, a to v okrsku, v němž bydlel.

Podal ho své ženě Edith, aby si ho přečetla, a řekl: „Předpokládám, že by se to dalo považovat za výzvu.“

Edith si dopis přečetla a odpověděla, že by to měl brát jako drzost.

„A vůbec! Kdo je ten Hnědý Robin?“ zeptala se.

„To je velká záhada,“ odpověděl Nick.

„Žena?“ zeptala se Edith.

„Když se takhle ptáš,“ odpověděl Nick, „chceš tím říct, že věříš, že je to žena?“

„No, ano, soudím, že pisatelka tohoto textu je žena.“

„Podle čeho tak soudíš?“

„Především kvůli tomu písmu.“

„To sotva stačí. Dalo by se to považovat za písmo ženy, která je trochu mužnější, než je obvyklé, nebo za písmo muže, který je trochu ženštější, než je obvyklé. Ovšem, než jsem ti dopis předal, pečlivě jsem si písmo prohlédl a nedokázal jsem uspokojivě určit, zda dopis psala žena nebo muž, který se nás ženským písmem pokouší zmást.“

Edith si dopis znovu prohlédla a řekla, že by se po druhém pohledu bála postavit na kteroukoli stranu.

„Pravda je, Edith,“ řekl Nick, „že ten, kdo opovrhne mými detektivními schopnostmi tento rukopis nepoužívá, i když je psán jeho rukou. To je moje přesvědčení.“

Edith znovu studovala dopis.

„Na celé věci je něco, co na mě dělá dojem, že pisatelem je žena. Ale kdyby ses mě zeptal proč jsem o tom přesvědčená, nedokázala bych ti to říct.“

Nick se zasmál.

„Je to stále stejný příběh plný záhad.“

„Takže víš něco o Hnědém Robinovi?“

„Vím, že Hnědý Robin před dvěma roky mátl chicagskou policii. Tehdy jsem byl vyzván, abych se do Chicaga vydal, případu se ujal a záhadu rozluštil, ale tehdy jsem byl zaneprázdněn důležitou záležitostí tady a nemohl jsem odjet. Hnědý Robin náhle zmizel z Chicaga a objevil se v Bostonu, kde byla policie ve snaze odhalit tuto osobu v koncích. Nakonec náhle on, ona nebo oni odletěli do

Filadelfie, s podobným výsledkem, a pak zase zpátky do Chicaga. Nyní se zdá, že si Hnědý Robin udělal z New Yorku své hnízdiště.“

„Ale kdo je to Hnědý Robin a co dělá?“

„Jak už jsem řekl, kdo je Hnědý Robin – jestli je to on, ona nebo oni – je záhadou. Hnědý Robin dělá to, že vymáhá peníze od různých lidí, a to velmi úspěšným vydíráním. Hnědý Robin se pohybuje tak obratně a zjevuje se v tolika podobách, že vždy unikl odhalení a nechal policii každého místa, kde působil, na pochybách, zda jde o muže, ženu nebo o spoustu mužů a žen, kteří se pohybují podle pokynů velmi obratné osoby. To je vše, co ti mohu říci, protože jsem se touto záležitostí hlouběji nezabýval.“

„To je ohromná výzva pro tebe.“

„Ano, ale nepřijmu ji, pokud mě o to nepožádá nějaká oběť Hnědého Robina, a to pouze tehdy, pokud bude oběť souhlasit s tím, že se v této věci nechá vést výhradně mnou.“

Odhodil dopis stranou a dojedl snídani. Sotva stačil otevřít ranní noviny, vstoupila služebná se vzkazem, který, jak řekla, přinesl poslíček.

Nick ho otevřel a četl:

Drahý Cartere: Velmi brzy po obdržení tohoto dopisu ti zavolá pan Alpheus Cary. Je to moje první oběť v New Yorku. Podle této zkušenosti soudím, že v New Yorku se pracuje velmi snadno. Tato příhoda mi poskytla spoustu zábavy, protože pan Alpheus Cary se nerad vzdává.

Když to udělal, propadl panice, ale za chvíli toho litoval. Moje operace se totiž nebezpečně blížila loupeži, protože jeho váhání začalo ještě předtím, než peníze skutečně předal.

Jediné, čeho lituji, je, že ta částka byla tak malá. V tomto smyslu to nebyl v New Yorku nijak oslnivý začátek. Ale operaci můžeš dokončit tím, že z něj dostaneš tučnou zálohu. Pak, pokud se rozhodne něco kápnout, můžeš mi poslat polovinu. Tento návrh je důvodem, proč píšu.

Opravdu, Cartere, tímto způsobem se dá udělat docela slušný obchod. Víím, že se tváříš jako čestný člověk, ale určitě nemáš žádné pochybnosti o tom, že peníze hýbou světem.

Hnědý Robin

První pocit, který Nick při čtení tohoto dopisu zažil, byl vztek. Pak v něm pisatelova drzost vzbudila smysl pro humor.

„Ten první dopis ti připadal drzý,“ řekl a podal ho Editě, „ale co si myslíš o tomhle zmateném psaní?“

Edith si ho přečetla se zarudlou tváří, ale inspirována nápadem řekla: „Nicku, na tvém místě bych toho člověka chytila, ať už bych pro to udělala cokoli.“

„A co bys udělala ty?“

„Předstírala bych, že jsem s Hnědým Robinem uzavřela dohodu, jaká se tu navrhuje.“

Nick neodpověděl hned. Když tak učinil, řekl: „Víš, Edith, mám dojem, že tohle je drzý a nestoudný začátek snahy mě vydírat.“

„Nicku Cartere!“

„Ano, chystá se na mě past, do které mám vlézt, a tohle je jen jedna z cestiček.“

„Ale proč by se tě měli pokoušet vydírat?“

„Předpokládám, že moje peníze jsou pro ně stejně dobré jako peníze kohokoli jiného. A jaký by to byl triumf, kdyby se mohli

chlubit, že Nicka Cartera takhle chytili do pasti!“

„To je pravda.“

„Edith, dovol mi, abych tě varoval, abys byla připravená na každou lest. Ať už se mi to povede, nebo ne. Hnědý Robin hodil rukavici do ringu.“

„Znáš pana Alpheuse Caryho?“

„Vím jen, že existuje osoba toho jména, jde o zámožného muže a prezidenta jedné banky v tomto městě – je to člověk dosti významný, ale to je vše, co o něm vím.“

„Kde bydlí?“

„Někde v Central Parku West, ale kde přesně, to nevím. Na co myslíš?“

„Napadlo mě, že ten Cary, o kterém prohlásil, že tě navštíví, by mohl být ten vymyšlený Hnědý Robin, a že by bylo dobré poslat Chicka nebo Patsyho, aby zjistili, jestli je doma.“

„Výborně, Edith,“ zvolal Nick se smíchem, „začínáš být skvělý detektiv. Dobrá, budu jednat podle tvého návrhu, pošlu Idu do domu pana Caryho, protože je blízko.“

Šel k telefonu, zavolal Idě a dostal okamžitou odpověď. Edith, která ho pozorně sledovala, však viděla, jak se zarazil, když se mu ve tváři objevilo hluboké podezření.

Rychle pokynul své ženě. Když se přes telefon zeptal, zda mluví s Idou, dostal odpověď, která mu opět vrátila podezřívavý výraz do tváře. Pokračoval však jako obvykle, i když jeho zpráva byla pro Edith překvapením. Řekl: „Jakmile budeš moci, Ido, chci, abys zašla za Hermanem Hartwigem a s heslem ‘Passen’ mu řekla, aby ti podal zprávu. Pak mi ji přines. Rozumíš?“

Počkal na odpověď a řekl: „Zopakuj, co jsem řekl.“

Poslouchal, a když tak učinila, na tváři se mu objevil široký úsměv. Zavěsil telefon, odmlčel se a s podivným světlem v očích se otočil ke své ženě.

„Nicku,“ zeptala se Edith, „kdo je Herman Hartwig?“

„Nevím.“

„A co znamená slovo Passen?“

„Co znamená není důležité.“

„Tak jaký je význam tvého sdělení?“

„Nijaký. To nebyla Ida na druhém konci linky.“

„Tak kdo?“

„To nevím. Možná Hnědý Robin. S dráty někdo nějak manipuloval. Ida to nebyla, protože kdyby to byla Ida, chtěla by vědět, kde se nachází Herman Hartwig, protože o něm nikdy předtím neslyšela, protože jsem si to jméno v tu chvíli vymyslel.“

„Takže tvé podezření se tímto potvrdilo?“

„Ano. Byla to dobrá imitace Idina hlasu, ale chyběl mi jistý dril z Idiny řeči – já jsem si na něj dával pozor, zda ho uslyším.“

Nick se na okamžik zamyslel; pak spěšně přistoupil k telefonu a přestříhl spojovací dráty.

„Je to nejbezpečnější způsob. A teď si, Edith, pospěš do lékárny na rohu a pošli pro Chicka, Patsyho a Idu.“

Když Edith odešla, Nick se znovu posadil k novinám, ale četl jen krátce, když vešel sluha s vizitkou, že v salonu je nějaký muž a chce se s ním setkat.

Přečetl si lístek. Bylo na něm jméno pana Alpheuse Caryho.

Pokynul sluhovi, aby pánovi vyřídil, že pan Carter je prozatím zaneprázdněn, ale že se s ním brzy setká, a pokračoval ve čtení novin.

Jeho záměrem bylo, aby se s ním setkal až po příjezdu svých pomocníků, protože chtěl, aby byl Chick přítomen rozhovoru.

Takto byl zaměstnán, když se Edith vrátila.

V ruce nesla vizitku a vzkaz, a když vstoupila do místnosti, chtěla promluvit, ale Nick ji gestem zarazil.

Podala Nickovi vizitku a vzkaz. Když se Nick podíval na vizitku, překvapeně zvedl oči a porovnal vizitku s tou, kterou již dostal. Byla úplně stejná.

Otevřel papír se vzkazem a četl:

Vážený pane Cartere: Prosím vás, abyste mě v nejbližší možné době navštívil v Zetlerově bance v důležité záležitosti. Nevolám vám z toho důvodu, že se obávám, že by se o tomto telefonátu dozvěděla osoba, kterou si přeji udržet v nevědomosti. S úctou,

Alpheus Cary

„Kde jsi to vzala?“ zašeptal Nick.

„V lékárně,“ opáčila Edith rovněž šeptem. „Už jsem se chystala odejít, když mě lékárník zavolal jménem. Starší pán, který stál poblíž, se zarazil a tichým tónem promluvil na lékárníka a zeptal se, jestli jsem manželka Nicka Cartera. Když mu to potvrdil, přišel za mnou a předal mi svou vizitku a tento vzkaz s prosbou, abych ti ho předala. Řekl, že měl v úmyslu zavolat, dokonce jel kolem dveří, ale po zralé úvaze usoudil, že to není nejlepší, a šel do lékárny, kde ho znají, a tam napsal vzkaz.“

„A vrátila ses s ním rovnou?“

„Ano, hned.“

„Kam šel pan Cary?“

„Nasedl do taxíku a jel po Columbus Avenue.“

Nick se na okamžik zamyslel a šeptem řekl: „K tomu muselo dojít zhruba v době, kdy můj neznámý mi odevzdal svou vizitku.“

Vyskočil na nohy a spěchal do salonu.

Ten však byl prázdný. Muž, který na něho čekal, beze slova odešel.

Nick zavolal služebnou a zeptal se jí, jestli neviděla tajemného muže odcházet. Odvětila, že neviděla, takže nemohla podat žádné informace.

Pokračoval ve svém pátrání a jediné, co se dozvěděl, bylo, že chvíli poté, co viděli paní Carterovou vejít do hlavních dveří, z nich vyběhl starší muž a spěšně odešel ulicí směrem na západ.

Spokojený s tím, že ho toho rána navštívil falešný pan Cary a že pravý pan Cary oslovil jeho ženu v lékárně, se Nick vrátil do svého pokoje, aby vyčkal příchodu svých asistentů, Chicka, Patsyho a Idy.

Rozhovor s Carym

Nicka na cestě do Zetlerovy banky za skutečným panem Alpheusem Carym napadlo, že volající, který se představil jako pan Alpheus Cary, se nějakým způsobem dozvěděl, že skutečný pan Cary je v sousedství, a proto utekl.

Nickovi se zdálo, že jeho útěk naznačuje, že ten člověk je nějakým způsobem buď Hnědý Robin, nebo někdo, kdo je s touto osobou spojen.

Drzost snahy vydávat se při rozhovoru s Nickem za Caryho dále naznačovala, že dotyčný si hodně věří na své schopnosti a je kvůli tomu dost domýšlivý.

Považoval za pravděpodobné, že při dalším pokusu o opuštění domu bude sledován.

Proto nařídil Chickovi, aby vyšel ven a postavil se tak, aby mohl Nicka sledovat a zjistit, zda není sledován. A protože si dobře uvědomoval vynalézavost tohoto Hnědého Robina, poslal Patsyho ven s úkolem sledovat Chicka a později Idu, aby sledovala Patsyho.

Tak se stalo, že když o hodinu později vyšel na ulici, měl jeho průchod k Zetlerově bance charakter průvodu.

Nickův průchod však nebyl přímý, protože dostal signál od Chicka, že se ten domnívá, že je nějaká osoba na stopě jeho šéfa.

V důsledku toho se vydal oklikou, odbočil na mnoho podivných míst, zdvojlil stopu a dělal řadu podivných věcí.

Po celou dobu nevěnoval sebemenší pozornost tomu, zda tyto podivné věci dělá jiná osoba, neboť spoléhal na to, že Chick zjistí, zda je někdo na jeho stopě.

„Jéje!“ řekl Patsy, když při těchto zdvojených zatáčkách narazil na Idu, „co to je za hru, kterou hrajeme?“

Chick však zahlédl mladíka asi pětadvacetiletého nebo šestadvacetiletého, který se objevil až ve chvíli, kdy se Nick ukázal na ulici a jehož trasa byla stejná jako trasa náčelníka.

Když se Nick dal na záludné způsoby, když za sebou uslyšel podivné hulákání, o němž věděl, že pochází od Chicka, začal dělat tento mladík stejné záludné způsoby.

Když se Nick vydal přímo do banky, tento mladík ho následoval a Chick ho viděl, jak jde až k samým dveřím Zetlerovy banky, aby se podíval, jak Nick vstupuje dovnitř.

Přivolal Patsyho na znamení a poslal ho po stopě tohoto mladíka, zatímco čekal, až se Nick objeví u banky.

Čekání bylo dlouhé.

Když Nick představil své jméno, pan Cary vystoupil v takovém rozrušení, že si Nick myslel, že se prozradí každému v doslechu.

„Rád vás vidím, pane Cartere. Moje záležitost je velmi důležitá, ale byl jsem varován...“

„Já vím,“ řekl Nick klidně, „Hnědý Robin. Bylo vám řečeno, abyste se neodvažoval se mnou mluvit.“

„Ale,“ vykřikl pan Cary, „jak to víte?“

„Uhodl jsem to,“ řekl Nick s úsměvem. „Ale vezměte mě někam, kde si můžeme povídat v klidu a bez svědků.“

Pan Cary ho zavedl do vnitřní místnosti a zavřel za sebou dveře.

„Takže,“ řekl Nick, „o tomhle případu vím jisté věci, ale chci, abyste mi řekl všechno a nic nezamlčel, ani když to bude svědčit proti vám. Budu to považovat za důvěrné sdělení. Nevymlouvejte se ani neomlouvejte, ale řekněte čistou pravdu.“

„Ale byl jsem varován, abych s vámi vůbec nemluvil.“

„Kým?“ zeptal se Nick.

„Od někoho, kdo se podepsal pod dopis ‘Hnědý Robin’.“

„Ukažte mi ten dopis,“ žádal Nick.

„No, nevím, jestli bych měl.“

„Takže, pane Cary,“ řekl Nick přísně, „včera v noci jste byl vydírán, vlastně to bylo skoro jako loupež, protože peníze vám byly vzaty z rukou, zatímco jste váhal, jestli je zaplatíte, nebo ne.“

„Vy to víte? Jak?“ zeptal se pan Cary.

„To je jedno, jak to vím,“ odpověděl Nick přísně. „Je to moje věc, že vím spoustu věcí. Ale chci říct tohle: Chci tuhle záležitost vyšetřit až do konce. Pokud mi pomůžete tím, že mi poskytnete všechny informace, které máte, tím lépe, ale ať už to uděláte, nebo ne, všechno zjistím. Teď si vyberte, co uděláte.“

„No, měl jsem v úmyslu vás požádat o pomoc v krajní nouzi, ale tenhle dopis...“

„Ukažte mi ho,“ žádal Nick rozhodným tónem.

Pan Cary se podvolil, vytáhl dopis z náprsní kapsy a podal ho Nickovi.

Slavný detektiv si na první pohled všiml, že je psán stejným písmem a na stejném druhu papíru jako ty dva dopisy, které dostal ráno. Stálo v něm:

Milý taťko Cary: Chci tě varovat před jedním velmi zlým člověkem. Jmenuje se Nick Carter. Pokud nedáš na mé varování, dostaneš se jen do potíží. Teď jsi v pěkné bryndě, protože ti hrozí odhalení. Fie! Takový zlobivý tatínek Cary! Ale s Nickem Carterem nesmíš mluvit. Nesmíš s ním mluvit o našich příjemných zážitcích ze včerejší noci. A tati Cary, musíš zase přijít a přivést ještě něco z toho, po čem klisna jede. Řeknu ti, kdy a kde. A musíš, jinak budou mamince Caryové a malé Carys poslány pěkné fotografie a bankovním úředníkům taky, pokud budeš mluvit s Nickem Carterem.

Hnědý Robin

Nick dopis složil, strčil si ho do kapsy a řekl: „Tehle dopis bude bezpečnější u mě než u vás. Teď mi řekněte, jak jste se s tou ženou seznámil.“

„Jak to víte...?“

„Byl bych raději, kdybyste mi odpověděl na mou otázku,“ přerušil ho Nick přísně, „a prosím, neztrácejte čas otázkami. Včera večer jste se seznámil s jednou ženou. Kde? Jak? Kdy?“

„No, bylo to v restauraci Rideau – to je...“

„Vím, na Čtvrté avenue. Jak jste se tam ocitl?“ zeptal se Nick netrpělivě.

„Nějaká záležitost mě včera odpoledne zavedla na East Side, kvůli které jsem se zdržel déle. Slyšel jsem o tomto podniku a napadlo mě, že bych ho mohl navštívit. Tak jsem se tam vydal na večeři. Bylo tam plno, jen málo míst bylo volných. Když jsem procházel řadami stolů, přišel jsem k jednomu, u kterého seděla mladá žena atraktivního vzhledu, oblečená jako dáma, v hnědém s velkým kloboukem. Místo naproti ní bylo volné, a tak jsem se

uklonil a zeptal se, zda bych ho mohl obsadit. Souhlasila se slovy, že mi v tom nemůže bránit, protože je volné pro kohokoli. Když jsem se posadil, netrvalo dlouho a dal jsem se s ní do řeči.“

„Aha,“ řekl Nick. „Věděla, kdo jste?“

„Myslím, že ne.“

„Tak jak se to dozvěděla?“

„V tom jsem byl hloupý. Řekl jsem jí to.“

„Na její dotaz?“

„Ne, do háje s tím. Láhev vína a hezká žena mi rozvázaly jazyk a já blábolil jako nemluvně.“

Nick měl problém udržet vážnou tvář nad tímto upřímným přiznáním a znechuceným výrazem, který ho doprovázel.

„Samozřejmě jste ji neznal?“ zeptal se Nick.

„Ne, řekla mi, že teprve nedávno přijela z Chicaga, že je vdaná, že se její manžel na poslední chvíli zdržel, ale brzy ji bude následovat.“

„A co bylo dál?“

„Skončilo to tím, že jsem jí zaplatil večeři, zvedli jsme se od stolu a společně opustili restauraci. Na ulici jsem se jí zeptal na cestu a navrhl jsem jí, že ji doprovodím až k jejím dveřím.“

„Zdá se tedy, že jste v té věci převzal iniciativu vy.“

„To je svým způsobem pravda, ale ona mě povzbuzovala na každém kroku.“

„Samozřejmě. Pokračujte.“

„Zavedla mě na Sedmnáctou ulici a směrem na východ, do slušně vypadajícího domu, o němž řekla, že v něm bydlí, a požádala mě, ba přímo přemluvila, abych vstoupil. No, jako blázen jsem

souhlasil. Zavedla mě do předního salonu, požádala mě, abych se posadil, a odešla se slovy, že se za chvíli vrátí.“

„Přišla a převlékla se z šatů do splývavého hábitu. Posadila se a začala se vyptávat na mě, na což jsem jí, hlupák jeden, odpovídal. Najednou, aniž by naznačila, co má v úmyslu, vstala, přišla ke mně, objala mě kolem krku a posadila se mi na klín. To mě na okamžik tak ohromilo, že jsem byl bezmocný, a v tu chvíli se objevil záblesk světla, který mě oslepil. “Co to bylo?” zeptal jsem se. Žena se vesele zasmála, vyskočila a odběhla do vedlejšího pokoje.

Za chvíli se vrátila a řekla: “Pojď, tati Cary. Nedávám svou příjemnou společnost jen tak. Už dvě nebo tři hodiny se těšíš z mé společnosti. Musíš za to zaplatit.”

“Co to má být?” vykřikl jsem, “vydírání?”

“Někteří nepříjemní lidé tomu tak říkají, myslím. Ale ať je to cokoli, musíš se podřídít.”

“V žádném případě ne,” řekl jsem. “Zaútočila jste na nesprávnou osobu.”

Znovu se zasmála, vyskočila, odběhla do vedlejšího pokoje, aby se za chvíli vrátila a přinesla s sebou fotografii.

“Můžeš se na to podívat,” řekla a držela ji přede mnou. Přes její okraj namířila malý revolver. Podíval jsem se a zjistil, že jsem na fotografii a ona mi sedí na klíně a má ruce kolem mého krku. Tak to jsem se docela zarazil a ona s veselým, posměšným smíchem spěchala s fotografií do vedlejší místnosti.

Když se vrátila, řekla: “Jsem obchodnice, tati Cary. Buď zaplatíš nebo, jakmile bude těchto fotografií vytištěno víc, budou poslány na výzdobu vašeho domu a kanceláře.”

V prvním úleku nad tou hrozbou jsem vytáhl z kapsy nějaké peníze, ale pak mě napadlo, že zaplacením to neskončí a že bych s ní měl vyjednávat tak, abych se jí navždy zbavil. Zatímco jsem váhal a přemýšlel, co mám dělat, rychlým pohybem mi vytrhla peníze z ruky a se smíchem zvolala: „Děkuji.“ Pořád se smála.

Protestoval jsem – požadoval jsem jejich vrácení.

Ale ona řekla: „Ale ne! Tohle jsi mi dal a tím to nekončí, co mi dáš. Tohle je jen začátek. A já se ti za to odvděčím tím, že si ty fotografie nechám a nikomu je neukáži.“

Celou dobu se smála a v pravé ruce stále držela revolver. Najednou jsem vyskočil dopředu, abych ji chytil za ruku s revolverem, když vtom uskočila zpátky a v okamžiku byla všude tma. Světla zhasla. A pak mě víc než jeden člověk postrčil dopředu a ven z místnosti, přes chodbu až na ulici. Ve vzteku jsem jí pohrozil, že vás, pane Cartere, uvedu na její stopu, a když jsem byl na ulici, pobíhal jsem kolem a snažil se najít policistu. Časem však převážil zdravý rozum a já jsem viděl, že odvoláním se na policistu bych jen zveřejnil to, co bych měl ve vlastním zájmu zamlčet. A tak jsem se rozhodl, že vás co nejdříve vyhledám, a vydal jsem se domů. Dnes ráno, když jsem dorazil do banky, jsem našel dopis, který nyní vlastníte.“

„Kolik peněz si vzala?“

„O něco méně než sto dolarů – nedokážu to přesně říct, něco kolem devadesáti.“

„Viděl jste pak ještě někoho jiného?“

„Ne.“

„Mohl jste se do toho domu vrátit?“

„O tom nepochybuji.“